

ἐκείνη ἢ νά με ἰδῇ κανεὶς ἄλλος καὶ δὲν θέλω . . . Γιατρὸς νέος εἶμαι· τῶρα σχηματίζω τὴν πελατεία μου. Τώρα συσταίνομαι εἰς τὸν κόσμον. Τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον — καὶ ξεύρω ὅτι γὰρ τί μπορεῖ νὰ συμβῇ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης σου; — μπορεῖ νά με καταστρέψῃ . . . Ἀποκρηαῖς εἶνε . . . δὲν κάμνει νὰ μεταμφιεσθῇ ὀλίγον, ἔτσι χωρὶς μάσκα, καὶ ναλλάξω τὸ νομά μου;»

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἂν καὶ τὴν ἐθεώρει ὅπως περιττήν, ὁ Παῦλος διὰ τὸ ἀστεῖον δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Φιλιππίδου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε προθύμως τὴν μεταμφίεσιν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ Ἀνδρέας Σιρίκος, ὁ ἐξυρισμένος μετὰ τὸν λεπτὸν μύστακα, καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτον κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἀπόψε ἐγένετο Νικόλαος Σιμόπουλος μετὰ παχὺν μελανὸν μύστακα μετὰ ὅζον γένειον, μετὰ χρυσοῦς διόπτρας καὶ μετὰ πολλὰ σοβαροτέραν ὄψιν τοῦ συνήθους. Ἡ μεταβολὴ συνετελέσθη πλήρως καὶ ἀπατηλῇ. Ὁ Παῦλος δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, βλέπων οὕτως ἀγνώριστον τὸν φίλον του. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπίσης ἐμειδία . . . ἀλλ' ἐκεῖνος ἤξευρε πόσῳ φαιδρὰ τῷ ἦτο ἡ ἀστεϊότης!

Μελαγχολικὴ, συννεφώδης καὶ ψυχρὰ ἦτο ἡ νύξ. Ἐπὶ τῶν καθύγρων πεζοδρομίων ἀντενακλᾶτο πενθίμως τὸ φῶς τῶν φανῶν. Εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ἔκαιον πυραὶ ρητίνης, ἀφ' ὧν ἀνεδίδετο πνιγνὸς καπνός. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μόλις ἠκούετο ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου, τὸ χαρακτηριστικώτερον γνῶρισμα τῶν ἀθηναϊκῶν ἀπόκρεω. Ἀπὸ πολλὰ ὀλίγων οἰκιῶν ἐξήρχετο καταπνιγόμενος ὁ θόρυβος τῆς ἐορτῆς. Θλιβεραὶ ἀπόκρεω . . . ὅχι κατὰ πολλὸν ἀντίθετοι πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Ἀνδρέα.

Ἡ Ἀμαλία τοὺς ὑπεδέχθη εὐθύμως ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ὁ Ἀνδρέας ἔπαιξε τὸ μέρος τοῦ τεχνικώτατα. Εἶχεν ἄλλοιώσει τὴν φωνὴν του καὶ τὸ ἦθος του ἐν γένει, ἔθλιψε δὲ μετὰ πολλῆς δειλίας τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε φιλόρρων ἡ σύζυγός του. Οὐτε σκιά ὑπονοίας ἐκ μέρους ἐκείνης. Ἀλλ' ἐκεῖνος πῶς ἔμενεν ἐνεός, παρατηρῶν ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ τῆν Ἀμαλίαν . . . Πόσον ἦτο χαρίεσσα, πόσον ὠραία, πόσον φιλάρεσκος καὶ περιπαθὴς! Εἰς αὐτόν, τὸν σύζυγόν της, ποτέ, ποτέ δὲν ἐφάνη τοιαύτη . . . Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ Παρισίων ἕνας Παῦλος ἐκεῖ, εἰς παλαιὸς τοῦ φίλος καὶ παλαιὸς της ἐρωμένος, χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρουν, διὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὑπὸ τὴν θαυμαστοτέραν της ὄψιν, — χύνουσιν αἶγλην μαγείας ἀπὸ ὀφθαλμῶν ἐξαισίων, προσφέρουσιν λέξεις μελισταγεῖς ἀπὸ στόματος ροδοχρόου — νὰ τὴν ἰδῇ ἄφωτος αὐτὸς καὶ ἀγνώριστος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς μετὰ ξένον ὄνομα, μετὰ ξένον πρόσωπον, μετὰ ξένον ἦθος, ἐν τῇ δυστυχεστέρᾳ τοῦ βίου του στιγμῇ!

Ἡ μετὰ τῶν τριῶν συνομιλία ἐστράφη πρὸς τὴν καὶ τετριμμένην. Ὁμίλησαν πρὸς τὸν ψυχρὸν χιονώδους καιροῦ, περὶ τῶν πτωχῶν μεταμφιεσμένων, περὶ τῶν ἀθλῶν διασκεδάσεων. Περὶ τῶν ἀσθενειῶν,

περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ Κομιτάτου . . . Ὁ Παῦλος ἐπεδείκνυε χαίρων τὸ πνεῦμα τῆς ἐρωμένης του, προκαλῶν τὰς εὐφυεῖς τῆς παρατηρήσεις· ἀκόμη δὲ περισσότερον τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ἴσχυεν ἐπ' αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς ἐλευθερίας δὲ χαίρει, προκαλῶν τὰς τρυφεράς της λέξεις καὶ τὰς θωπείας της αὐτᾶς . . .

Ἀλλ' ἦτο πλέον καιρὸς . . . Ὁ Παῦλος πρόβη μετὰ φιλήματος. Τίς ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ βασανίζηται ἐπὶ πλέον ὁ Ἀνδρέας;

Ἐκπληξίς. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ μύσταξ, τὸ γένειον καὶ τὰ διόπτρα τοῦ Νικόλαου Σιμοπούλου εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου· ἐπεφάνη δὲ φοβερὰ καὶ ἀγρία ἡ μορφή τοῦ Ἀνδρέου Σιρίκου, οἷα δὲν ἠκούσθη ποτὲ ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ:

«Ἀναξία! εἶσαι ἀναξία!»

Ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τῇ φοβερᾷ του ψυχολογικῇ στιγμῇ, ἡ λέξις αὕτη τῷ ἦλθε μόνῃ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπέπτυσεν δις κατὰ πρόσωπον τῆς ἀτίμου γυναικός. Τὴν ἐπρόφερε καὶ ἐνόμιζε τι ὅτι ἐξερχομένη ἐσπάρασσε τὸ στῆθος τοῦ καὶ ἐξέσχιζε τὸν λάρυγγά του.

«Ἀναξία! εἶσαι ἀναξία!»

Καὶ κατηνύσθη παραχρῆμα. Ἀπαθὴς κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον του καὶ τῷ εἶπεν:

«Ἡ ἐρωμένη σου εἶνε ἡ σύζυγός μου. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω ἐδῶ — μέσᾳ καὶ ἄλλο κακούργημα . . . Εἰξεύρω καλὰ ὅτι σὺ δὲν πταῖς . . . Φύγε ἀπ' ἐδῶ! φύγε ἀπ' ἐμπρός μου διὰ πάντα . . . Βλέπεις πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐρωμένην, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της;»

Καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν ἰχνογραφηθὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐν φρικῶδες μειδίαμα. Ὁ Παῦλος ἔφυγεν. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα τοῦ ἀτυχοῦς φίλου τοῦ τὸν παρακολούθησε καὶ νομίζει ὅτι τὸν παρακολοῦ ἀκόμη, ὡς αἰώνιος καὶ ἀφόρητος τύψις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ἡ ὠραία ἄπιστος ἐπεστράφη εἰς τοὺς γονεῖς της. Ἀναξία τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυε παρὰ τῷ συζύγῳ της, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ γενναιοφρόνως τὰ ἐνδύματά της καὶ ἐν μικρὸν χρηματικὸν βοήθημα, καὶ κατέπεσε εἰς τὴν προτέραν της ἀφάνειαν ἐλευθερίαν νὰ καλλιεργήσῃ τοῦ Παύλου τὸν ἔρωτα καὶ ἄλλων ἀκόμη.

Καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν ἔρημον οἰκίαν ὁ Ἀνδρέας, ἄνευ φίλου, ἄνευ συζύγου, ἄνευ τέκνου, ἄνευ ὀνείρων, μετὰ ψευθεύσας ἐλπίδας, καταρῶμενος τὰς γυναῖκας καὶ εὐρίσκων μαύρην, ὡς ἡ νύξ ἐκείνη, τὴν ζωήν!

Ε'

Ἦσαν θλιβεραὶ ἀπόκρεω, αἱ ἐφετεῖναι Ἀπόκρεω ἐν Ἀθήναις. Ὁ καιρὸς, ἡ πτωχεία, αἱ ἀσθένειαι, οἱ θάνατοι, συνέτειναν ὥστε νὰ ἐορτασθῶσι μετὰ περισσῆς ἀθυμίας καὶ ψυχρότητος. Τὸ δὲ κοινωνικὸν τοῦτο σκάνδαλον, πνεῦσαν ὡς παγερός ἀνεμος τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐκυκλοφόρει

ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διὰ τῶν ὁμίλων διὰ τῶν κέντρων, διὰ τῶν αἰθουσῶν, ἐπιτείνον τὴν γενικὴν κατῆφειαν καὶ προκαλοῦν μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ἘΞΕΔΘΗ Τὸ Ε' τεύχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχισιν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἀντὶ 3 μόνων δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦνται τὴν ἰὴν περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειράν τεσσάρων, ὡφελίμων καὶ ἀξιαπαινετῶν ἔργων, ὧν κατὰ λόγον ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίνθης», ὁδὸς Πραστείου ἀρ. 10, ἐνῷ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸν νέον ἐκδοθέν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦν ἀληθὴ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεῖρητα μυθιστορήματα.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συμπεριλαμβάνεται κατὰ τὴν ἑτήσιαν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. ΚΑΛΛΙΘΕΩΚΗΣ ὑφηγητὴς κλ. — Ἐκδότης Κ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. γρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιεῖ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντας τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄγκον.

Παρὰ τῇ ἰδίᾳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστός τονικοθεραπευτικὸς ὀνείρος μετὰ Κίνας καὶ Κακάον. καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλυπτοῦ ὁ ἐφημεριζόμενος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβον, ὁ μόνος φημι ὁμινοὺς κατὰ τῆς διάρροιας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χίτρας τοῦ εὐρισκόμεναι συγγραφήματα ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.